

ERIK AXEL KARLFELDT

Dock — sällsamt! — ej allena, ty framför mig
rör sig en kvinnlig skepnad, vän att skåda;
det är som skulle, hemligt vingad, foten
på dammets lätta, vita skyar tråda.
Liksom en stor och ljusröd sol sig tecknar
mot luftens heta blånad parasollen.
Hur kom du, främling, hit till dessa höjder,
där nejden syns som död åt alla hållen?

Jag följer hennes späda fjät i sanden.
Jag hastar ej, jag vill ej henne hinna —
vem känner, vad på nära håll jag funne?
Där stigen stupar skall hon få försvinna.
Så kan jag tro, när genom dalens vallmor
den stilla kvällens drömsignal är blåsen:
jag såg den kvinna som mitt hjärta väntar
i sol och majvind vandra över åsen.

KILAK

Kilak, skald, träd fram inom kvinnosvärmen,
lägrad tyst vid brynet av skog och hav.
Runt omkring dig sjuda i junivärmen
unga lemmars blod, unga grenars sav.
Kilak, skald, hur högrest i kvinnosvärmen
tecknas din gestalt mot det ljusa hav!

Sjung, o Kilak, gärna vi andra tiga;
full och djup och bullrande är din röst!
Låt på sångens storm våra drömmar stiga
som din flickas ros på ditt breda bröst.